

¹Da aber das Volk sah, daß Mose verzog, von dem Berge zu kommen, sammelte sich's wider Aaron und sprach zu ihm: Auf, mache uns Götter, die vor uns her gehen! Denn wir wissen nicht, was diesem Mann Mose widerfahren ist, der uns aus Ägyptenland geführt hat.²Aaron sprach zu ihnen: Reißt ab die goldenen Ohrenringe an den Ohren eurer Weiber, eurer Söhne und eurer Töchter und bringet sie zu mir.³Da riß alles Volk seine goldenen Ohrenringe von ihren Ohren, und brachten sie zu Aaron.⁴Und er nahm sie von ihren Händen und entwarf's mit einem Griffel und machte ein gegossenes Kalb. Und sie sprachen: Das sind deine Götter, Israel, die dich aus Ägyptenland geführt haben!⁵Da das Aaron sah, baute er einen Altar vor ihm und ließ ausrufen und sprach: Morgen ist des HERRN Fest.⁶Und sie standen des Morgens früh auf und opferten Brandopfer und brachten dazu Dankopfer. Darnach setzte sich das Volk, zu essen und zu trinken, und standen auf zu spielen.⁷Der HERR aber sprach zu Mose: Gehe, steig hinab; denn dein Volk, das du aus Ägyptenland geführt hast, hat's verderbt.⁸Sie sind schnell von dem Wege getreten, den ich ihnen geboten habe. Sie haben sich ein gegossenes Kalb gemacht und haben's angebetet und ihm geopfert und gesagt: Das sind deine Götter, Israel, die dich aus Ägyptenland geführt haben.⁹Und der HERR sprach zu Mose: Ich sehe, daß es ein halsstarriges Volk ist.¹⁰Und nun laß mich, daß mein Zorn über sie ergrimme und sie vertilge; so will ich dich zum großen Volk machen.¹¹Mose aber flehte vor dem HERRN, seinem Gott,

¹وَلَمَّا رَأَى السَّعْبُ أَنَّ مُوسَى أَبْطَأَ فِي التَّزَوُّلِ مِنَ الْجَبَلِ، اجْتَمَعَ السَّعْبُ عَلَى هَارُونَ وَقَالُوا لَهُ، فَمَا اصْنَعْ لَنَا آلِهَةً تَسِيرُ أَمَامَنَا، لِأَنَّ هَذَا مُوسَى الرَّجُلُ الَّذِي أَصْعَدَنَا مِنْ أَرْضِ مِصْرَ لَا نَعْلَمُ مَاذَا أَصَابَهُ.²فَقَالَ لَهُمْ هَارُونُ، انْزِعُوا أَقْرَاطَ الذَّهَبِ الَّتِي فِي آذَانِ نِسَائِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَأَتُونِي بِهَا.³فَنَزَعَ كُلُّ السَّعْبِ أَقْرَاطَ الذَّهَبِ الَّتِي فِي آذَانِهِمْ وَأَتَوْا بِهَا إِلَى هَارُونَ. فَأَخَذَ ذَلِكَ مِنْ أَيْدِيهِمْ وَصَوَّرَهُ بِالزَّرْمِلِ وَصَنَعَهُ عِجْلاً مَسْبُوكاً. فَقَالُوا، هَذِهِ آلِهَتُكَ يَا إِسْرَائِيلُ الَّتِي أَصْعَدَتْكَ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ.⁵فَلَمَّا نَظَرَ هَارُونُ بَنَى مَذْبَحاً أَمَامَهُ، وَتَادَى هَارُونُ وَقَالَ، غَدَاً عِيدٌ لِلرَّبِّ. فَتَكَبَّرُوا فِي الْعَدِ وَأَصْعَدُوا مُحْرَقَاتٍ وَذَبَحُوا ذَبَائِحَ سَلَامَةٍ. وَجَلَسَ السَّعْبُ لِلْأَكْلِ وَالشُّرْبِ ثُمَّ قَامُوا لِلْعِبَادَةِ.⁷فَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، اذْهَبْ اُنْزِلْ. لِأَنَّهُ قَدْ فَسَدَ سَعْبُكَ الَّذِي أَصْعَدْتَهُ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ. رَاغُوا سَرِيعاً عَنِ الطَّرِيقِ الَّذِي أَوْصَيْتُهُمْ بِهِ. صَنَعُوا لَهُمْ عِجْلاً مَسْبُوكاً وَسَجَدُوا لَهُ وَدَبَّحُوا لَهُ وَقَالُوا، هَذِهِ آلِهَتُكَ يَا إِسْرَائِيلُ الَّتِي أَصْعَدَتْكَ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ.⁹وَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، رَأَيْتَ هَذَا السَّعْبَ وَإِذَا هُوَ سَعْبٌ ضَلَبَ الرَّقَبَةَ.¹⁰فَالآنَ انْزِكْنِي لِيَحْمِيَ غَضَبِي عَنْهُمْ وَأَفْنِيَهُمْ، فَأَصْبِرَكَ سَعْباً عَظِيماً.¹¹فَتَصَرَّعَ مُوسَى أَمَامَ الرَّبِّ إِلَهِهِ، وَقَالَ، لِمَاذَا يَا رَبُّ يَحْمِي غَضَبُكَ عَلَى سَعْبِكَ الَّذِي أَخْرَجْتَهُ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ بِقُوَّةٍ عَظِيمَةٍ وَبِدَ شَدِيدَةٍ.¹²لِمَاذَا يَبْكُلُكَ الْمِصْرِيُّونَ قَائِلِينَ، أَخْرَجَهُمْ يَحْبِبِينَ لِيَقْتُلَهُمْ فِي الْجِبَالِ وَبُعِينَهُمْ عَنْ وَجْهِ الْأَرْضِ. ارْجِعْ عَنْ حُمُو غَضَبِكَ وَأَنْدِمْ عَلَى السَّيِّئِ بِسَعْبِكَ.¹³أَذْكُرْ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَإِسْرَائِيلَ عِبِيدَكَ الَّذِينَ خَلَقْتَ لَهُمْ بَنِينَ وَأَعْطَيْتَ لَهُمْ، أَكْثَرَ تَسْلُكُمُ كَنُحُومِ السَّمَاءِ، وَأَعْطَيْتَ تَسْلُكُمُ كُلَّ هَذِهِ الْأَرْضِ الَّتِي تَكَلَّمْتُ عَنْهَا قَبْلَ كُفُوتِهَا إِلَى الْآبِدِ.¹⁴فَتَدِيمَ الرَّبُّ عَلَى السَّيِّئِ الَّذِي قَالَ إِنَّهُ يَفْعَلُهُ بِسَعْبِهِ.¹⁵فَانْصَرَفَ مُوسَى وَتَرَلَّ مِنَ الْجَبَلِ وَلَوْحَا الشَّهَادَةِ فِي يَدِهِ، لَوْحَانِ مَكْتُوبَانِ عَلَى جَانِبَيْهِمَا. مِنْ هُنَا وَمِنْ هُنَا كَانَا مَكْتُوبَيْنِ.¹⁶وَاللُّوْحَانِ هُمَا صَنَعَهُ اللَّهُ، وَالْكِتَابَةُ كِتَابَةُ اللَّهِ مَنْقُوشَةٌ عَلَى اللُّوْحَيْنِ.¹⁷وَسَمِعَ يَسُوعُ صَوْتَ السَّعْبِ فِي هُنَافِهِ، فَقَالَ لِمُوسَى، صَوْتُ قِتَالٍ فِي الْمَخَلَّةِ.¹⁸فَقَالَ، لَيْسَ صَوْتُ صِيَاحِ النَّصْرَةِ وَلَا صَوْتُ صِيَاحِ الْكُسْرَةِ. بَلْ صَوْتُ غِنَاءٍ أَتَا سَامِعٍ.¹⁹وَكَانَ عِنْدَمَا افْتَرَبَ إِلَى الْمَخَلَّةِ أَنَّهُ أَبْصَرَ الْعِجْلَ وَالرَّقْصَ. فَحَمِيَ غَضَبُ مُوسَى وَطَرَحَ اللُّوْحَيْنِ مِنْ يَدَيْهِ

und sprach: Ach HERR, warum will dein Zorn ergrimmen über dein Volk, das du mit großer Kraft und starker Hand hast aus Ägyptenland geführt?¹² Warum sollen die Ägypter sagen und sprechen: Er hat sie zu ihrem Unglück ausgeführt, daß er sie erwürgte im Gebirge und vertilgte vom Erdboden? Kehre dich von dem Grimm deines Zornes und laß dich gereuen des Übels über dein Volk.¹³ Gedenke an deine Diener Abraham, Isaak und Israel, denen du bei dir selbst geschworen und verheißen hast: Ich will euren Samen mehren wie die Sterne am Himmel, und alles Land, das ich euch verheißen habe, will ich eurem Samen geben, und sie sollen's besitzen ewiglich.¹⁴ Also gereute den HERRN das Übel, das er drohte seinem Volk zu tun.¹⁵ Mose wandte sich und stieg vom Berge und hatte zwei Tafeln des Zeugnisses in seiner Hand, die waren beschrieben auf beiden Seiten.¹⁶ Und Gott hatte sie selbst gemacht und selber die Schrift eingegraben.¹⁷ Da nun Josua hörte des Volks Geschrei, daß sie jauchzten, sprach er zu Mose: Es ist ein Geschrei im Lager wie im Streit.¹⁸ Er antwortete: Es ist nicht ein Geschrei gegeneinander derer, die obliegen und unterliegen, sondern ich höre ein Geschrei eines Singetanzes.¹⁹ Als er aber nahe zum Lager kam und das Kalb und den Reigen sah, ergrimmte er mit Zorn und warf die Tafeln aus seiner Hand und zerbrach sie unten am Berge²⁰ und nahm das Kalb, das sie gemacht hatten, und zerschmelzte es mit Feuer und zermalmte es zu Pulver und stäubte es aufs Wasser und gab's den Kindern Israel zu trinken²¹ und sprach zu Aaron: Was hat

وَكَسَّرَهُمَا فِي أَسْفَلِ الْجَبَلِ،²⁰ ثُمَّ أَحَدَ الْعِجْلَ الَّذِي صَنَعُوا وَأَحْرَقَهُ بِالنَّارِ، وَطَخَنَهُ حَتَّى صَارَ تَاعِمًا، وَدَرَّاهُ عَلَى وَجْهِ الْمَاءِ، وَسَقَى بَنِي إِسْرَائِيلَ.²¹ وَقَالَ مُوسَى لِهَارُونَ، مَاذَا صَنَعَ بِكَ هَذَا الشَّعْبُ حَتَّى جَلَبْتَ عَلَيْهِ حَظِيئَةً عَظِيمَةً.²² فَقَالَ هَارُونَ، لَا يَحْمَ عَصَبُ سَيِّدِي. أَنْتَ تَعْرِفُ الشَّعْبَ أَنَّهُ شَرِيرٌ.²³ فَقَالُوا لِي، اصْنَعْ لَنَا إِلَهَةً تَسِيرُ أَمَامَنَا. لَآنَ هَذَا مُوسَى الرَّجُلُ الَّذِي أَصْعَدَنَا مِنْ أَرْضِ مِصْرَ لَا تَعْلَمُ مَاذَا أَصَابَهُ.²⁴ فَقُلْتُ لَهُمْ، مَنْ لَهُ دَهَبٌ فَلْيُتْرَعْهُ وَنُعْطِيهِ. فَطَرَحْنَاهُ فِي النَّارِ فَخَرَجَ هَذَا الْعِجْلُ.²⁵ وَلَمَّا رَأَى مُوسَى الشَّعْبَ أَنَّهُ مُعَرَّى لَأَنَّ هَارُونَ كَانَ قَدْ عَثَرَهُ لِلْهَرَّةِ بَيْنَ مُقَاوِمِهِ²⁶ وَقَفَّ مُوسَى فِي بَابِ الْمَحَلَّةِ، وَقَالَ، مَنْ لِلرَّبِّ قَالِي. فَاجْتَمَعَ إِلَيْهِ جَمِيعُ بَنِي لَوِي.²⁷ فَقَالَ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، صَنَعُوا كُلُّ وَاحِدٍ سَبْعَةً عَلَى فَخْذِهِ وَمِثْرُوا وَارْجِعُوا مِنْ بَابِ إِلَى بَابٍ فِي الْمَحَلَّةِ، وَاقْتُلُوا كُلُّ وَاحِدٍ أَخَاهُ وَكُلَّ وَاحِدٍ صَاحِبَهُ وَكُلَّ وَاحِدٍ قَرِيبَهُ.²⁸ فَعَمَلَ بَنُو لَوِي بِحَسَبِ قَوْلِ مُوسَى. وَوَقَعَ مِنَ الشَّعْبِ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ تَحْوُ ثَلَاثَةِ آلَافٍ رَجُلٍ.²⁹ وَقَالَ مُوسَى، امْلَأُوا أَيْدِيَكُمْ الْيَوْمَ لِلرَّبِّ، حَتَّى كُلِّ وَاحِدٍ بِإِثْمِهِ وَبِأَخِيهِ، فَيُعْطِيَكُمُ الْيَوْمَ بَرَكَةً.³⁰ وَكَانَ فِي الْعَدَدِ أَنَّ مُوسَى قَالَ لِلشَّعْبِ، أَنْتُمْ قَدْ أَخْطَأْتُمْ حَظِيئَةً عَظِيمَةً. فَأَصْعَدُ الْآنَ إِلَى الرَّبِّ لَعَلِّي أَكْفُرُ حَظِيئَتَكُمْ.³¹ فَارْجَعَ مُوسَى إِلَى الرَّبِّ وَقَالَ، أَوْ قَدْ أَخْطَأَ هَذَا الشَّعْبُ حَظِيئَةً عَظِيمَةً وَصَنَعُوا لِأَنْفُسِهِمْ إِلَهَةً مِنْ دَهَبٍ. وَالْآنَ إِنْ عَفَرْتَ حَظِيئَتَهُمْ وَإِلَّا فَاْمُخِنِي مِنْ كِتَابِكَ الَّذِي كَتَبْتَ.³² فَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، مَنْ أَخْطَأَ إِلَيَّ أَمْخُوهُ مِنْ كِتَابِي.³⁴ وَالْآنَ اذْهَبْ أَهْدِ الشَّعْبَ إِلَى حَيْثُ كَلَّمْتُكَ. هُوَذَا مَلَائِكِي يَسِيرُ أَمَامَكَ. وَلَكِنْ فِي يَوْمِ أَفْتِقَادِي أَفْتَقِدُ فِيهِمْ حَظِيئَتَهُمْ.³⁵ فَصَرَبَ الرَّبُّ الشَّعْبَ لِأَنَّهُمْ صَنَعُوا الْعِجْلَ الَّذِي صَنَعَهُ هَارُونَ.

dir das Volk getan, daß du eine so große Sünde über sie gebracht hast?²² Aaron sprach: Mein Herr lasse seinen Zorn nicht ergrimmen. Du weißt, daß dies Volk böse ist.²³ Sie sprachen zu mir: Mache uns Götter, die vor uns her gehen; denn wir wissen nicht, wie es diesem Manne Mose geht, der uns aus Ägyptenland geführt hat.²⁴ Ich sprach zu ihnen: Wer Gold hat, der reiß es ab und gebe es mir. Und ich warf's ins Feuer; daraus ist das Kalb geworden.²⁵ Da nun Mose sah, daß das Volk zuchtlos geworden war (denn Aaron hatte sie zuchtlos gemacht, zum Geschwätz bei ihren Widersachern),²⁶ trat er an das Tor des Lagers und sprach: Her zu mir, wer dem HERRN angehört! Da sammelten sich zu ihm alle Kinder Levi.²⁷ Und er sprach zu ihnen: So spricht der HERR, der Gott Israels: Gürtet ein jeglicher sein Schwert um seine Lenden und durchgehet hin und zurück von einem Tor zum andern das Lager, und erwürge ein jeglicher seinen Bruder, Freund und Nächsten.²⁸ Die Kinder Levi taten, wie ihnen Mose gesagt hatte; und fielen des Tages vom Volk dreitausend Mann.²⁹ Da sprach Mose: Füllet heute eure Hände dem HERRN, ein jeglicher an seinem Sohn und Bruder, daß heute über euch der Segen gegeben werde.³⁰ Des Morgens sprach Mose zum Volk: Ihr habt eine große Sünde getan; nun will ich hinaufsteigen zu dem HERRN, ob ich vielleicht eure Sünde versöhnen möge.³¹ Als nun Mose wieder zum HERRN kam, sprach er: Ach, das Volk hat eine große Sünde getan, und sie haben sich goldene Götter gemacht.³² Nun vergib

ihnen ihre Sünde; wo nicht, so tilge mich auch aus deinem Buch, das du geschrieben hast.³³ Der HERR sprach zu Mose: Was? Ich will den aus meinem Buch tilgen, der an mir sündigt.³⁴ So gehe nun hin und führe das Volk, dahin ich dir gesagt habe. Siehe, mein Engel soll vor dir her gehen. Ich werde ihre Sünde wohl heimsuchen, wenn meine Zeit kommt heimsuchen.³⁵ Also strafte der HERR das Volk, daß sie das Kalb hatten gemacht, welches Aaron gemacht hatte.